

Субота, 10 березня 2018 р.: Спільність

Вивчення Біблії провів Андреас Дура

Ласкаво просимо сьогодні вранці. Наша сьогоднішня тема – спільність. Я хотів би почати з того, щоб запросити дітей вийти вперед. Ми пограємо в гру.

(Вперед виходять четверо дітей різного віку. Найменшому лише два роки. Вони стають у коло навколо столу. Вони грають у гру, у якій усі кладуть руки одна на одну, потім потрібно витягнути нижню руку та покласти її назад. Це повторюється зі збільшенням швидкості. Старші діти допомагають молодшому грати в гру. Він впізнає, що гра, в яку вони грають, така ж, як на вступному малюнку.)

Тепер, коли ми зіграли в гру, що, на вашу думку, може зробити нас швидшими? Так, ми можемо швидше витягати руки. Але важливо, щоб ми робили це в потрібний момент. Якщо ми робимо це надто швидко і витягуємо руку занадто рано, ми закінчуємо лише плутаниною. Співпраця дуже важлива. Ми бачимо, що молодші діти можуть грати в цю гру так само добре, як і старші. Тепер у вас є нова гра, в яку можна грати вдома — навчитися координації та співпраці.

Як помітила молодша дитина, ця гра показана на нашому вступному малюнку з багатьма руками одна на одній. Це символізує спільність. Добре час від часу грати з нашими дітьми, щоб сприяти спільності.

Діти хочуть належати до групи. У них є бажання належати до світу дорослих. Тому для нас важливо підкреслити спільність і дізнатися про це більше. Коли батьки говорять своїм дітям, що вони в цьому разом з ними, у дітей розвивається почуття приналежності до команди.

Давайте почнемо наше вивчення спільності з біблійного тексту. «І коли Він до човна вступив, за Ним увійшли Його учні. І ось буря велика зірвалась на морі, аж човен зачав заливатися хвілями. А Він спав. І кинулись учні, і збудили Його та й благали: Рятуй, Господи, — гінемо!» А Він відповів їм: „Чого полохливі ви, маловірні?“ Тоді встав, наказав бурі й морю, — і тиша велика настала. А народ дивувався й казав: „Хто ж це такий, що вітри та море слухняні Йому?“» (*Матвія* 8:23-27).

Ми прочитали цю історію, тому що вони всі разом були в човні. Це те, що ми повинні допомогти нашим дітям зрозуміти. Ми разом у човні. Справа не в тому, що вони там, а ми тут. Ні, ми разом у човні. Ми всі знаємо вислів: «Ми всі в одному човні». Ми повинні допомогти нашим дітям зрозуміти, що ми в одному човні. Ісус, безсумнівно, дав Своїм учням зрозуміти, що вони в одному човні з Ним.

Коли учні розбудили Ісуса, Він не злякався. Він також сказав їм, що вони не повинні боятися. Чому? Чи тому, що Ісус був героєм? Чи тому, що Ісус був іншим? Чи тому, що Він був Богом, а не людиною, і міг заспокоїти бурю, їм не варто було боятися? Давайте прочитаємо коментар до цього.

«Коли Ісуса розбудили, щоб утихомирити бурю, Він був спокійним. У Його словах і погляді не було й сліду тривоги, бо страху не було в Його серці. Причиною цього була не Його особиста всемогутність. Він зберігав спокій не тому, що був Господом землі, моря й неба. Цю владу Він склав із Себе. Син Божий говорить: „Не можу Я Сам від Себе робити нічого“. Він довірився могутності Отця. Спокій пояснювався вірою — вірою в любов та опіку Бога. Сила слова, котре втихомирило бурю, була Божою силою» (*Христос — надія світу*, [336.1]).

Ісус зробив усе так, як могли б зробити учні, якби Його не було в човні. Це дає зрозуміти, що, коли Він був на землі, Ісус був у тому ж човні, що й ми. Він був у такій же ситуації.

«Як Ісус зберігав спокій завдяки вірі в опіку Отця, так і ми можемо мати мир,

усвідомлюючи, що наш Спаситель піклується про нас. Якби учні довіряли Йому, вони також зберігали б спокій. Страх під час небезпеки викрив їхнє невір'я. У своїх спробах урятуватися вони забули про Ісуса. Тільки коли вони переконались у своїй безпорадності та звернулися до Нього, Він зміг допомогти їм» (*Христос — надія світу*, [336.2]).

Однак допомога, яку Він надав їм, була тією самою, яку вони могли отримати самі, а саме – допомогою Батька. Критичний момент полягає в тому, що як Ісус зберігав спокій завдяки вірі в опіку Отця, так і ми маємо маємо зберігати спокій. Це зрозуміло, тому що Він сидить у тому ж човні, що й ми. Подібним чином батьки, які настільки перевершують своїх дітей у силі, повинні усвідомити, що вони сидять в одному човні зі своїми дітьми. Якщо їхні діти зазнають невдачі, вони зазнають невдачі. Якщо вони зазнають невдачі, зазнають невдачі їхні діти. Ці два моменти неможливо розділити.

Коли Бог послав Ісуса на цю землю, Він дуже ясно дав зрозуміти, що Він сидить у тому ж човні, що й ми. Навіть ім'я Христа робить це очевидним. Давайте прочитаємо про це. «Ось діва в утробі зачнє, і Сина породить, і назвуть Йому Ймення Еммануїл», що в перекладі є: *З нами Бог*» (*Матвія 1:23*). З нами Бог — або Бог з нами в одному човні. Це суть. Він пов'язав Свою долю з нашою. Що б не сталося з Ним, станеться з нами. Що б не сталося з нами, станеться з Ним. Справа не в тому, що Він стоїть осторонь і його не хвилює те, що з нами відбувається. Ні! Ми в одному човні.

Давайте прочитаємо текст, який розповідає про зцілення Ісуса.

«Як прийшов же Ісус до Петрового дому, то побачив тещу його, що лежала в гарячці. І Він доторкнувся руки її, — і гарячка покинула ту... І встала вона, та й Йому прислужувала! А коли настав вечір, привелі багатьох біснуватих до Нього, — і Він словом Своім вигнав духів, а недужих усіх уздоровів, щоб справділося, що сказав був Ісая пророк, промовляючи: „Він узяв наші немочі, і недуги поніс“» (*Матвія 8:14-17*).

Яке відношення має останнє речення до кількох перших віршів цього тексту? Здається, це не пов'язано. Ми читаємо, що Він зцілював хворих і виганяв демонів, щоб сповнилося пророцтво: «Він узяв наші немочі і недуги поніс».

Цей текст показує, як Він зцілював людей. Тим, що Він сів з ними в один човен. Ось так Він став нашим Спасителем. Тим, що Він сів в один човен з нами. В цьому суть тексту: «Він узяв наші немочі і недуги поніс». Це спосіб, у який Він зцілює — як від духовних, так і від фізичних хвороб. Це показує, наскільки важливий дух спільності між батьками та дітьми.

Про це ми можемо прочитати також у Нагірній проповіді, де Ісус навчав Своїх учнів молитися. Молитва Господня дуже добре відома в християнстві і нею часто моляться. Вірші, які ми розглянемо, це *Матвія 6:9-13*.

«Отче мій, що на небі! Нехай святиться Ім'я Твоє, нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі. Хліба мого щоденного дай мені сьогодні. І прости мені довгі мої, як і я прощаю винуватцям моїм. І не введи мене у випробовування, але визволи мене від лукавого. Бо Твоє є царство, і сила, і слава навіки. Амінь».

Це сказано в тексті? Ні! Там насправді написано: «Отче наш, що на небі». Про що це свідчить? Хто входить до «наших»? Це чудовий вияв єдності. «Отче наш» включає тих, хто молиться цією молитвою. Хто це? Це ти і я, а також Ісус, Який в тому ж човні, що і ми. Коли Ісус сказав «Отче наш», Він включив Себе. Якщо я кажу вам «Отче наш», то я кажу про вас і мене. Подібним чином, коли Ісус сказав «Отче наш», Він мав на увазі тих, з ким Він говорив — учнів і нас — а також Себе.

Яке значення містить фраза «Отче наш»? Навіть той факт, що ми можемо називати Бога «Батьком», дивовижний. Цього немає в жодній іншій релігії. Ніде більше Бог не представлений як люблячий Батько, як Ісус представляв Його. Це унікально. Це фантастично. І навіть більше, Він є нашим Батьком разом з Ісусом.

Щоб краще зрозуміти цю думку, давайте прочитаємо інший вірш з Біблії. «Бо Хто освячує [Бог чи Ісус], і ті, хто освячується [ми] — усі від Одного [в одному човні]. З цієї причини не соромиться Він звати братами їх» (*Євреям 2:11*). Ось чому Він сказав: «Отче наш». По суті, він говорить: «Я в тому ж човні, що й ви. Тому моліться „Отче наш“. Як я молюся, так і ви можете молитися».

Коли ми читаємо первосвященицьку молитву Ісуса в Івана 17, ми можемо знову і знову бачити спільність. Давайте поглянемо на цей текст. «Бажаю Я, Отче, щоб і ті, кого дав Ти Мені, там зо Мною були, де знаходжуся Я, щоб бачили славу Мою, яку дав Ти Мені, — бо Ти полюбив Мене перше закладин світу» (*Івана 17:24*). Він каже: «Я хочу бути в одному човні з ними. Я не хочу бути в іншому місці. Я хочу, щоб вони були там, де я». Це весь зміст цієї молитви, яка була однією з останніх молитов Ісуса на цій землі.

Є, звичайно, ситуація, коли Ісус не може сказати «Отче наш». Це описано в наступних віршах. «Я те говорю, що Я бачив в Отця, та й ви робите те, що ви бачили в батька свого». Сказали вони Йому в відповідь: „Наш отець — Авраам“. Відказав їм Ісус: „Коли б ви Авраамові діти були, то чинили б діла Авраамові. А тепер ось ви хочете вбити Мене, Чоловіка, що вам казав правду, яку чув Я від Бога. Цього Авраам не робив. Ви робите діла батька свого“. Вони ж відказали Йому: „Не родилися ми від перелюбу, — одного ми маєм Отця — то Бога“» (*Івана 8:38-41*).

Ісус мав говорити про «ваш батько» і «мій батько». Різниця була. Він не був у тому ж човні, що й вони. Чому ні? Це тому, що вони мали інший дух. Хотіли вбити. Ісус був тут, щоб спасти і дати життя. Він сказав: «Я не можу бути в одному човні з тими, хто хоче вбивати. Я не можу брати участь у цьому дусі. Це неможливо.»

Ми прочитаємо інший текст, де Ісус веде нас до єдності з Собою і де Він говорить про єдність. «Говорить до неї [Марії] Ісус: „Не торкайся до Мене, бо Я ще не зійшов до Отця. Але йди до братів Моїх та їм розповіж: Я йду до Свого Отця й Отця вашого, і до Бога Мого й Бога вашого!“» (*Івана 20:17*). «Мій Батько і ваш Батько». Іншими словами, це одне й те саме. Він є Мій Бог і ваш Бог — Він один і той самий Бог. Ти Моя сестра, або Мій брат. Це спільність. Це спільність, яку Бог бажає мати з усіма. Ми разом в одному човні.

Спільність, яку Бог відчуває щодо нас, також є тим, що ми повинні відчувати один до одного. Гарний приклад цього можна знайти в житті Даниїла, хоча ми могли б розглянути багато прикладів. Даниїл молився за свій народ і включив себе у своє визнання гріхів своїх батьків. Давайте прочитаємо це.

«І звернув я своє обличчя до Господа Бога, — прохати з молитвою та з благаннями, у пості, у веретичі та в попелі. І молився я Господеві, Богові своєму, і сповідався й казав: „О мій Господи, Боже великий і грізний, що стережеш заповіта та милість для тих, хто кохає Тебе, та для тих, хто виконує Твої заповіді! Ми прогрішилися та чинили беззаконня, і були несправедливі, і бунтувалися, і відверталися від Твоїх заповідей та від постанов Твоїх» (*Даниїла 9:3-5*).

Даниїл описав ситуацію в Ізраїлі перед тим, як їх забрали в полон. По суті, він сказав: «Є вагома причина, чому нас забрали в полон. Це тому, що ми згрішили». Ці події відбулися, коли він був зовсім маленькою дитиною, або ще до його народження. Проте він все одно включив себе, коли згадав про гріхи своїх батьків. Він сказав: «Ми в одному човні». Він не вказував пальцем на гріхи своїх предків і не хвалив себе за власну праведність. Він не звинувачував інших і не заявляв про свою невинність. Ні, він фактично включив себе в це визнання. Він сказав: «Ми в одному човні», хоча він і не вчинив гріхів своїх предків. Таким чином він висловив, що вони всі разом у човні.

Це почуття спільності дуже добре виражене ранньою християнською церквою. Ми прочитаємо про це. «А люди, що ввірували, мали серце одне й одну душу, і жоден із них не вважав що з маєтку свого за своє, але в них усе спільним було. І апостоли з великою силою свідчили про воскресіння Ісуса Господа, і благодать велика на всіх них

була! Бо жоден із них не терпів недостачі: бо, хто мав поле чи дім, продавали, і заплату за продаж приносили, та й клали в ногах у апостолів, — і роздавалося кожному, хто потребу в чім мав» (Дії 4:32-35).

Ніхто не мав недостачі, тому що вони продавали все, що мали, приносили виручені кошти і клали до ніг апостолів. Ніхто не казав, що те, чим вони володіють, є їхнім. Натомість вони сказали: «Це наше». Це все одно, що сказати «Отче наш», а не «Батьку мій». У них було дуже сильне почуття спільності.

Ми повинні розуміти, що це почуття спільності не виникає одразу. Коли нові люди приходили до церкви — навіть тисячі за день, як це було тоді, — ми можемо уявити, що багато хто з цих людей не знали такого духу. Цього духу спільності неможливо знайти у світі. Особливо у світі, повному капіталізму та максимізації індивідуальних прибутків, такий дух спільності є дуже дивним і зовсім чужим. Йому немає місця. Взагалі головною метою в суспільстві є власне виживання.

Уявіть, що в церкву приходять нові люди. Раптом у них зовсім інший набір цінностей. Очевидно, що в такому випадку виникають проблеми. Має бути спосіб боротьби з дивними елементами, які потрапляють у церкву. Як з цим боротися? Чи варто просто

дозволити подіям розвиватися своєю чергою, в надії, що все вийде і якимось знову налагодиться. Ні. Навіть у наведеному вище тексті ми бачимо певний порядок, який стався. Люди несли свої кошти апостолам, які роздавали їх тим, хто їх потребував. У цій системі було чітке і зрозуміле керівництво. Вони були в цьому разом, але було лідерство. Це було необхідно.

Якщо ми прочитаємо книгу Дії, то побачимо, наскільки це було насправді необхідно. У наступному розділі розповідається про двох людей, Ананія та Сапфіру, які використовували цю систему для свого збагачення. Ця історія показує, наскільки система схильна атакувати з іншого духу — егоїстичного духу. Ви можете прочитати цю історію самі.

Виникла також ще інша проблема щодо спільності, про яку ми прочитаємо в Діях 6. «Тими ж днями, як учнів намножилося, зачали нарікати на євреїв огречені, що в щоденному служінні їхні вдовиці занедбані» (Дії 6:1)

Була спільність. Кожен приносив, що мав, і віддавав апостолам, а ті роздавали, кому було потрібно. Але були й ті, хто почувався знехтуваним. Як огречені, так і євреї були євреями, але огречені прийшли з-за кордону, тоді як євреї — з Юдеї. Євреї у ті часи були розсіяні. Тих, хто жив за межами Юдеї, називали огреченими або елліністами, ця назва походить від того, що грецька культура була всюди. Між цими двома групами панувала недовіра. Елліністи вважали, що ними знехтували. Дванадцятьом апостолам було неможливо це все організувати. Там збиралися тисячі людей. Як ці дванадцять людей могли справедливо розподілити?

Спільність точно була там раніше. Але в цій ситуації це зупинилося. Виник егоїзм. Були скарги. Їм знову знадобилося керівництво, про що йдеться в наступних віршах. «Тоді ті Дванадцять покликали багатьох учнів та й сказали: „Нам не лічить покинути Боже Слово, і служити при столах. Отож, браття, віглядіть із-поміж себе сімох мужів доброї слави, повних Духа Святого та мудрости, — їх поставимо на службу оцю. А ми перебуватимемо завжди в молитві та в служінні слову“» (Дії 6:2-4).

Тоді були обрані диякони, які допомагали роздавати дари. Знову була система і порядок — лідерство. Часто задають питання, чи потрібне лідерство, коли є дух спільності. Звичайно, треба! І Бог хоче, щоб кожен був лідером. Якби кожен був лідером — якби кожен відчував відповідальність за збереження стада разом — тоді не було б недостачі. Коли дехто відчуває, що не бере участі в цій роботі і не вважає себе відповідальним за неї — це вже заважає духу спільності. Спільність вимагає лідерства. Для цього потрібне активне бажання залишатися в човні та тримати інших у човні також — якщо човен прямує в правильному напрямку, звичайно — якщо це

рятувальний човен.

Метою євангелії є, по суті, збереження єдності — спільності. Давайте зараз підсумуємо ці принципи спільності.

Перший принцип полягає в тому, що ми разом сидимо в одному човні. У вихованні дітей дуже важливо чітко показувати це в усіх наших діях і словах. Ми в одному човні. Ми в цьому разом. Однозначно.

Другий принцип полягає в тому, що ми повинні жити спільно. Що під цим мається на увазі? Давайте прочитаємо біблійний вірш, який це пояснює. «Тіштесь з тими, хто тішиться, і плачте з отими, хто плаче! Думайте між собою однаково; не величайтесь, але наслідуйте слухняних; „не вважайте за мудрих себе!“» (Римлянам 12:15-16).

Спільності часто заважає те, що ми вважаємо себе мудрими. Ми вважаємо, що наші діти повинні вчитися, але ми самі вчителі. Це веде до проповіді. Що таке проповідь? Це означає, що ми постійно втовкмачуємо дітям якусь думку, а не радимося з ними.

Чи можемо ми тішитися, коли тішаться наші діти — у будь-якому віці? Чи можемо ми плакати, коли плачуть наші діти? Ось такі питання. Ділитися життям означає ділитися досвідом. Тому ми хотіли продемонструвати гру на початку. Ми повинні грати з дітьми, навіть коли вони маленькі. Потім ділитися досвідом з ними, коли вони стануть старшими. Радійте, коли вони радіють, і плачте, коли вони плачуть. Поставте себе на їх місце. Співчуйте їхнім смуткам і радощам. Це чудова сила, за допомогою якої ви можете об'єднати себе, щоб сидіти в одному човні. Це цілком зрозуміло з нашого досвіду. Це також ясно видно зі слів Ісуса. Ми прочитаємо притчі про загублену вівцю та загублену монету.

«А знайшовши [загублену вівцю], кладе на рамена свої та радіє. І, прийшовши додому, скликає він друзів і сусідів, та й каже до них: „Радійте зо мною, бо знайшов я вівцю свою тую загублену“. Говорю вам, що так само на небі радітимуть більш за одного грішника, що кається, аніж за дев'ятдесятьох і дев'ятьох праведників, що не потребують покаєння!...» (Луки 15:5-7). Радістю треба ділитися. Він не може тримати її в собі. Його радість стає ще більшою, коли він розуміє, що інші радіють разом з ним.

Підростаючи, я був єдиною дитиною в сім'ї. У мене не було багато іграшок. Але в мене була пластикова машинка, якою я одного разу грався. Я пам'ятаю, який був радий, що в мене немає братів і сестер, тому що я міг мати іграшку лише для себе. Та з часом я зрозумів, що набагато веселіше, якщо ми можемо поділитися своєю радістю, а не просто насолоджуватися нею самі. Тепер, якщо є щось, що мені подобається робити, тим приємніше, якщо є з ким поділитися цим. Це закон.

Радіти з нашими дітьми — це запрошувати їх до одного човна з нами. Якщо ми хочемо втримати їх у своєму човні, то ми повинні радіти разом з ними, коли вони радіють. Вони кажуть нам: «Радійте зі мною!» Вони запрошують нас порадіти разом з ними. Ми також можемо запросити їх порадіти з нами.

Давайте прочитаємо наступну притчу про втрачену монету. «Або яка жінка, що має десять драхм, коли згубить драхму одну, не засвічує світла, і не мете хати, і не шукає уважно, аж поки не знайде? А знайшовши, кличе пріятельок та сусідок та каже: „Радійте зо мною, бо знайшла я загублену драхму!“ Так само, кажу вам, радість буває в Божих анголів за одного грішника, який кається» (Луки 15:8-10).

Вона сказала: «Я не можу тримати це в собі. Я повинна поділитися цим. Будь ласка, порадійте зі мною». Це те, що насправді говорять нам наші діти. Вони просять нас порадіти разом з ними. Те ж саме вірно, коли є страждання. Вони також хочуть, щоб ми страждали разом з ними. Але перш ніж розглядати глибокі страждання, ми хотіли б поєднати ці моменти, прочитавши вислів апостола Павла.

«Та хоч і стаю я жертвою при жертві і при службі вашої віри, я радію та тішуся разом із вами всіма. Тіштесь тим самим і ви, і тіштесь разом зо мною!» (Филип'янам

2:17-18).

Сподіваюся, ми розуміємо, що мається на увазі, коли йдеться про жертву при жертві. У той час, коли він писав це, Павло був у в'язниці. Він був не в зручному положенні. Був у карцері, наприклад. Але він пише, що він все одно радів і тішився, бо він радів із філіп'янами. Якщо ми запрошуємо когось поради з нами, це також може допомогти їм вийти з нехорошої ситуації. Це дуже можливо. Радити з кимось — це чудова соціальна сила, яка сприяє спільності. Спільний обмін стражданнями, труднощами та важким досвідом також сприяє цьому.

Цей принцип добре описано в наступних віршах. Павло пише про те, що всі ми є членами тіла. Не всі ми руки, не всі ми очі і не всі ми носи. Кожен член має певну функцію. «І коли терпить один член, то всі члени з ним терплять; і коли один член пошанований, то всі члени з ним тішаться.» (1 Коринтянам 12:26). Це ознака тіла. Вони належать разом. Це одне. Отже, якщо один член страждає, інші члени також страждають. Якщо радіє один, радіють і інші. Бути в одному човні означає ділити життя разом.

Приклад спільного переживання страждань можна знайти в досвіді Неемії. Ми прочитаємо історію. Неемія, єврей, служив виночерпієм царя Артаксеркса, який був наймогутнішою людиною на землі того часу. Він був царем могутньої Мідо-Перської імперії. Серед слуг царя виночерпій займав важливу посаду. Він відповідав за здоров'я короля. Крім того, він іноді давав поради королю. Можна сказати, чашник був ніби державним секретарем. Це була дуже важлива посада. На цій посаді Неемія мав усе, що йому було потрібно. Він мав визнання та достатньо грошей, щоб піклуватися про свою родину та інших. Він міг впливати на короля. Але Неемія почув про долю своїх співвітчизників у Єрусалимі. Він почув, що Єрусалим зруйнований і що важко побудувати мур і храм.

«І сталося, як почув я ці слова, сів я та й плакав, і був у жалобі кілька днів, і постив, і молився перед лицем Небесного Бога» (*Неемії* 1:4). Він був настільки пов'язаний зі своїми людьми на батьківщині, що сумував. Він постив, молився і сумував. Він не міг натішитися комфортним життям у королівському дворі. Він відчував себе одним зі своїм народом. Він був одним з ними.

Третій пункт єдності — це спільно радитись. Книга Приповістей містить багато віршів, які показують, наскільки важливо радитися разом. Вони також показують, наскільки небезпечно не робити цього, уявляючи, що ми можемо вирішити все самі, або не усвідомлюючи, що нам потрібна порада братів або членів родини. Нам потрібна порада наших дітей — особливо, коли вони виростають. Мені точно потрібна порада молодих людей.

Деякі люди вважають, що їм не потрібна порада. Вони думають, що знають усе. Це справжня перешкода до спільності. Спільність будується на тому, щоб взаємно радитись один з одним. Почитаймо про це. Є кілька текстів, які наголошують на тому самому, але ми прочитаємо лише деякі.

«Де немає ради, народ падає; але у великій кількості радників є безпека». Приповісті 11:14. Подумайте, наскільки це важливо!

«Народ падає з браку розумного проводу, при численності ж радників спасіння буває» (*Приповісті* 15:22). У безлічі радників — безпека. У безлічі радників є спільність.

Чи шукав Ісус поради, наприклад, в учнів? Ми не думаємо, що Йому потрібна порада, і робимо висновок, що батькам не потрібна порада від своїх дітей. Але, наприклад, ви згадали, що Йому потрібна була порада в Гефсиманії. Так, це правда. Йому були потрібні молитви учнів. Прочитаємо висловлювання на цю тему.

«Христос виховував Своїх учнів, спілкуючись із ними. Інколи Він навчав їх, сидячи в їхньому колі на схилі гори, на березі моря або йдучи з ними дорогою. Він відкривав їм таємниці Божого Царства. Це не були проповіді, які звучать з кафедр

сьогодні. Завжди, коли серця учнів були відкриті для прийняття божественної вістки, Ісус викладав істину про спасіння. Він ніколи не наказував Своїм учням робити те чи інше, а просто пропонував: “Йди за Мною” (Матв.9:9). Христос брав їх із Собою, подорожуючи по містах і селах, щоб вони бачили, як Він навчає людей. Він пов'язував Свої інтереси з їхніми, і вони об'єднувалися з Ним у загальній справі» (*Христос — надія світу*, [152.1]).

Він не проповідував, як це роблять люди сьогодні. Що таке проповідь? Це читання лекцій. Це означає, що одна людина стоїть над іншими як вищий і говорить їм, що вони повинні робити. Проповідники кажуть, що вони знають, що потрібно робити, а інші ні. Такі стосунки не є спільністю. Це стосунки авторитетної особи та когось іншого, хто залежить від цієї владної особи. Але стосунки єдності виявляються у взаємних порадах один з одним. Якщо ми залучаємо дітей — навіть молодших — до сімейної ради, то яке ж це благословення для спільності. Ісус безперечно залучав Своїх учнів до спільної ради.

Прочитаймо про це в іншому вірші. Це історія про те, як Петра запитали, чи сплатив його Учитель храмовий податок. Петро відповів, що так. Якою була відповідь Ісуса?

«Він [Петро] відказує: „Так“. І як він увійшов до дому, то Ісус попередив його та сказав: „Як ти думаєш, Симоне: царі земні з кого беруть мито або податки: від синів своїх, чи чужих?“» (*Матвія 17:25*).

«Що ти думаєш?» — Ісус запитав у Петра його думку. Він міг сказати Петрові: «Я дам тобі урок. У тебе неправильні уявлення, і мені потрібно їх виправити». Але Він не підходив до цього таким чином. Натомість Він запитав Петра, що він думає. Він включив його в процес осмислення ситуації. Це спільне консультування, дуже просто. Це означає залучати іншу людину та запитувати, що вона думає.

Ми прочитаємо іншу історію про це. «Прийшовши ж Ісус до землі Кесарії Пилипової, питав Своїх учнів і казав: „За кого народ уважає Мене, Сина Людського?“ Вони ж відповіли: „Одні за Івана Хрестителя, одні за Іллю, інші ж за Єремію або за одного з пророків“. Він каже до них: „А ви за кого Мене маєте?“» (*Матвія 16:13-15*). Ісус запитав їхню думку з цього приводу. Він безумовно включив Своїх учнів у процес міркування.

Давайте зараз прочитаємо історію про чоловіка, який хотів стати учнем. «Він [Ісус] же йому відказав: „Що в Законі написано, як ти читаєш?“» (*Луки 10:26*). Як ти читаєш? Ісус міг сказати людині, що Біблія говорить на цю тему і що людина повинна робити. Але він цього не зробив. Натомість Він запитав чоловіка: «Як ти це читаєш? Як ти це розумієш?» Іншими словами, що говорить Біблія і як ви це розумієте? Ісус не просто хотів сказати людині те, що говорить Біблія. Він хотів, щоб чоловік сам це зрозумів. Тому Він запитав його, що він розуміє.

Ми можемо знову і знову в житті Ісуса бачити, як він залучає інших людей. Він залучає Своїх учнів та інших до процесу мислення, запитуючи їх, що вони думають, що вони говорять про різні речі, які їхні думки тощо. Тепер ми можемо зрозуміти, як Ісус радився зі Своїми учнями, коли залишався з ними наодинці, наприклад, після їхніх місіонерських подорожей. Він не проповідував їм. Ми прочитаємо про це.

«І походилися до Ісуса апостоли, і розповіли Йому все, — як багато зробили вони, і як багато навчили. І сказав Він до них: „Ідіть осібно самі до безлюдного місця, та трохи спочиньте“. Бо багато народу приходило та відбувало, аж навіть не мали коли й поживитись» (*Марка 6:30, 31*).

Чи колись діти прийдуть і все нам розкажуть, якщо вже немає атмосфери спільної ради? Чи захочуть вони висловити колись свою справжню думку, як вона є? Або вони ж просто запитають дозволу чи згоди? Вони прийдуть і все розкажуть нам, як батькам, якщо ми поведимось з ними так, як Ісус поведився зі Своїми учнями. Замість проповідувати — залучати їх до розмірковування.

Коли Ісус покликав учнів окремо в безлюдне місце, це було для того, щоб вони могли поговорити разом. У них було багато переживань, і Ісус хотів порадитися з ними. Це було консультування. Такі зустрічі високо цінувалися учнями, про що ми прочитаємо в наступному твердженні.

«Спілкування Ісуса з учнями переважно проходило в атмосфері спокою й радості, а тому всі дуже цінували його» (*Христос — надія для світу*, [642.3]). Ті періоди високо цінувалися. Усі учні з нетерпінням чекали цих нарад. Це тому, що вони були залучені до консультування.

Рання церква також радилася одна з одною таким же чином, як ми можемо прочитати в Дії 15. Люди давали один одному однакову можливість висловлювати свої думки. Ось чому вони успішно радились один з одним і чому Святий Дух міг промовляти до них. Якщо б одна людина виступала як єдиний авторитет — не даючи іншим можливості думати самостійно — це було б проповідуванням. Ісус ніколи цього не робив.

Давайте ще раз підведемо підсумки нашої спільності.

Спільність означає:

1. Ми разом перебуваємо в одному човні;
2. Ми живемо спільно;
3. Радимося разом.

Є ще два моменти, які ми розглянемо наступного разу. Вони такі:

4. Завоювати співпрацю;
5. Говоріть з дітьми, а не до них.

Це моменти спільності, які ми хочемо вивчати разом. Ви можете висловити свої думки на нашій дискусійній зустрічі далі.